

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTEREN

14. maj 2012

Besvarelse af spørgsmål 17 ad L 125 stillet af Erhvervs-, Vækst- og Eksportudvalget den 25. april 2012.

ERHVERVS- OG
VÆKSTMINISTERIET
Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen fra Verdens Skove, jf. L 125 – bilag 4.

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr 10 09 24 85
evm@evm.dk
www.evm.dk

Svar:

Indledningsvis vil jeg gerne understrege, at jeg er glad for, at Verdens Skove støtter lovforslaget. Organisationen har til illustration af mæglings- og klageinstitutionens berettigelse fremsendt et eksempel på en sag vedrørende en dansk virksomheds mulige brud på OECD's retningslinjer for Multinationale Virksomheder. Jeg forventer, at den nye mæglings- og klageinstitution vil kunne behandle denne type sager i fremtiden.

Verdens Skove anbefaler, at det indskrives i lovforslaget, at formanden for mæglings- og klageinstitutionen skal være dommer. Hertil vil jeg fremhæve, at der i lovforslaget lægges op til, at formanden har alle de egenskaber, der skal til for at bistå den svage part og samtidig tage hensyn til virksomhedens situation. Som det fremgår af bemærkningerne, skal formanden og den sagkyndige så vidt muligt have kvalifikationer i form af relevant samfundsvidenskabelig eller juridisk baggrund, viden om CSR og i særdeleshed viden om anerkendte internationale retningslinjer på området. De nævnte kompetencer vurderes at være med til at give formanden de nødvendige kvalifikationer til at varetage hvervet. Derudover kan jeg nævne, at der naturligvis i forbindelse med sekretariatsbistanden også vil indgå juridiske kompetencer.

Verdens Skove anfører, at det af lovforslaget fremgår, at mæglings- og klageinstitutionens formand forestår mæglingen. Verdens Skove anbefaler på den baggrund, at mægler og dermed institutionens formand efter endt mægling ikke kan medvirke i sagens videre forløb. Det er dog ikke givet, at det i alle sager er formanden, der mægler. Efter lovforslaget har formanden det overordnede ansvar for institutionens virke, herunder mægling. Forskellige grunde kan tale for, at det er et andet medlem af institutionen, som varetager mæglerrollen. Det kunne fx være af hensyn til en stor mængde af sager. Som Verdens Skove nævner, er mæglings- og klageinstitutionen desuden ikke en juridisk institution, og formanden fungerer ikke som dommer. Bedømmelsesgrundlaget er ikke en lov, men internationale principper for samfundsansvar. Jeg mener derfor ikke, at det retssikkerhedsmæssige hensyn, der ligger bag reglerne om retsmægling, kan sidestilles med den rolle formanden indtager i tilfælde af, at mægling mislykkes, og en undersøgelse af sagen indledes. Hvis sagsbehandlingen når til det trin i sagsbehandlingen, hvor der foretages en undersøgelse, vil

det under alle omstændigheder være institutionen som helhed, der udtaler sig, og ikke kun formanden.

Verdens Skove anbefaler, at kontaktpunktet får mulighed for at behandle sager, hvor begge sagens parter er danske. Her er det vigtigt at understrege, at mæglings- og klageinstitutionen oprettes med henblik på at opfylde Danmarks forpligtigelser under OECD til at oprette et ikke-juridisk klageorgan. Mæglings- og klageinstitutionen skal derfor som udgangspunkt respektere den arbejdsdeling, der er beskrevet i OECD's retningslinjer, hvorefter sager behandles af kontaktpunktet i det land, hvor den påståede krænkelse er sket. Det skal dog være muligt for mæglings- og klageinstitutionen selv at behandle en sag, hvis det vurderes, at kontaktpunktet i det pågældende værtsland ikke lever op til OECD's retningslinjer. Blandt andet derfor er der allerede mulighed for, at mæglings- og klageinstitutionen i særlige tilfælde kan tage sager op, hvor begge sagens parter er danske – også selvom klagen angår forhold i et andet OECD-land.

Verdens Skove anbefaler, at der i årsregnskabslovens § 99 a stilles krav om rapportering om politikker vedrørende menneskerettigheder og miljø. En specifik rapportering på klimaområdet er udvalgt, fordi det er et miljøspørgsmål, som vil være relevant for et stort flertal af virksomheder. Klimaproblemernes globale karakter indebærer desuden en vis risiko for, at virksomhederne underprioriterer emnet i deres redegørelse for samfundsansvar sammenlignet med mere specifikke og lokale miljøproblemer.